

Тръне въ полето — ако искате да си позволимъ една подробност — има и лѣтъ и зимѣ, но зимѣ, подгонени въ полето, трънетѣ навѣватъ по-страшни мисли, отколкото лѣтъ. Второ — вихрове има и лѣтъ и зимѣ: но когато зимата пѣе своята зла пѣсенъ и зимнитѣ вихрове подгонятъ сухи тръне по полето —, когато гарванъ грозно граче, когато псета виятъ като изъ ада, а вълкъ, царьтъ надъ всички Балкански звѣрове, взима участие въ сждбата на обѣсеня герой, както вълкътъ взе участие въ сждбата на Бузлуджанския херой —, когато всички тѣзи обстоятелства сж съединени съ онова изкуство, което виждаме въ контестираното стихотворение — художественната картина е пълна, емоцията силна.

Обѣсването, както и Хаджи Димитъръ, очакватъ не критикарски шиканѣ, а млатъ и четка, за да бждатъ стилизирани върху мраморъ и върху платно!

Но . . . , както г. Вазовъ, така и г. Славейковъ, субективно убѣдени, че сизифовски трудъ би било да оборвашъ Ботйовъ — художникътъ, помжчиха се да отправятъ въпроса въ друга посока: трѣбва да се докаже, че, напримѣръ, еди кое си у Ботйова е несъм-

---

и хайдушки мечти, когато създаде баладата Хаджи Димитъръ, той щѣше на бѣсилото на Левски грѣмъ и свѣтковици да отправи противъ тирана и да прокълне цѣлия свѣтъ, намѣсто да рисува отчаяние и плачове“ („Критич. опитъ, стр. 204. и 205). На стр. 201. г. С-ровъ говори, че „тжжнитѣ думи на поета“ въ „Обѣсването“ „все още“ говорѣли за една мощна фантазия, обаче, „за да допълнимъ още картината, трѣбва да прибавимъ, че самъ Ботйовъ е чувствувалъ, какъ сж отлѣтъли вече годинитѣ на крилатитѣ му мечти (стр. 203). Справедливо би било да кажемъ, че З. Стояновъ пръвъ — г. Славейковъ може да му завижда и въ това отношение — лансира глупостъта за „отпадналитѣ сили“ и за анемичностъта на Обѣсването: г-нъ Страшировъ, както всждѣ, и тукъ повтаря З. Стояновъ, а г-нъ Славейковъ контестира понѣкога глупоститѣ на З. Стояновъ, за да ги замѣсти съ други.